

Arrest

nr. 245 700 van 8 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SERGEANT
't Kloosterhof 17
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 mei 2020 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SERGEANT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2008 treedt de verzoekster, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, te Ghana in het huwelijk met dhr. L.S., die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 28 oktober 2008 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Abidjan (Ivoorkust) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met dhr. L.S., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 14 april 2009 wordt deze visumaanvraag toegestaan.

Op 12 juni 2009 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 17 augustus 2009 adviseert de procureur des Konings te Kortrijk ongunstig inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte van de verzoekster en dhr. L.S.

Op 25 augustus 2009 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Roeselare om de huwelijksakte van de verzoekster en dhr. L.S. over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 18 februari 2010 verklaart de rechtbank van eerste aanleg van het arrondissement Kortrijk, provincie West-Vlaanderen, zesde kamer met een rechter, rechtsprekend in burgerlijke zaken, de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 25 augustus 2009 ongegrond en verleent de rechtbank erkenning aan het huwelijk van de verzoekster en dhr. L.S.

Op 22 april 2014 dient de verzoekster een aanvraag in voor een duurzaam verblijf.

Op 25 april 2014 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een F⁺-kaart. Op 12 maart 2018 wordt deze kaart gesupprimeerd.

Op 22 maart 2018 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Abidjan (Ivoorkust) een visumaanvraag type C in. Op 4 april 2018 wordt deze visumaanvraag geweigerd.

Op 18 december 2019 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Abidjan (Ivoorkust) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met dhr. L.S., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 25 mei 2020 wordt deze visumaanvraag geweigerd. Dit is de huidige bestreden beslissing die op 9 juni 2020 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

** Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2.*

Er werd enkel een afschrift met de rekeningstanden van de gezinshereniger voorgelegd. Een saldo van een bankrekening is echter slechts een momentopname die geen enkele garantie biedt op het bestaan van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

** De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.*

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

** Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan legt geen bewijs voor dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.*

** Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan legt geen bewijs voor dat hij/zij beschikt over behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die*

*gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft tijdig een syntheseseminarie neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

2.2. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoekster, omtrent de vorderingen die *in fine* van het verzoekschrift werden opgenomen, verduidelijkt dat de verzoekster enkel de nietigverklaring van de bestreden beslissing nastreeft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële en de formele motiveringsverplichting.

Het eerste middel wordt in de syntheseseminarie als volgt onderbouwd:

"9. Artikel 40bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

Verzoekster is gehuwd met de heer L. S. (...) en dient dus als diens familielid beschouwd te worden.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekster de raad gegeven om de info op de website van DVZ na te zien.

Daar staat te lezen: "het bewijs dat de gezinshereniger een ziekteverzekering, voldoende huisvesting en stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen heeft."

Verzoekster heeft dat bewijs wel degelijk geleverd maar het werd niet naar waarde beoordeeld, zonder weerlegging in de motivering.

10. Verzoekster bracht bij haar visumaanvraag, het vonnis van de rechtbank te Kortrijk bij waarin vermeld werd dat haar echtgenoot "systeem-analist-programmeur/ verantwoordelijke netwerken" was bij de stad Brugge (stuk 2 - blz 3).

Als ambtenaar, met dergelijke functie heeft hij vanzelfsprekend een vast en aanzienlijk inkomen.

Ter aanvulling bezorgde hij ook nog een kopie van rekeninginfo: op zijn zichtrekening stond een bedrag van 7.415,97 euro en op zijn gewone spaarrekening 35.001,65 (stuk 8).

Verder toonde hij aan dat zijn echtgenote (huwelijk 2008) tot 24/08/2017 als persoon ten laste bij hem stond ingeschreven (stuk 9).

11. De echtgenoot van verzoekster meende dat het vonnis van de rechtbank in Kortrijk alle twijfel zou doen verdwijnen en dit gelet op de beoordeling die reeds was gemaakt door de rechterlijke macht en de toch reeds aanzienlijke duur van het huwelijk.

Voor de echtgenoot van verzoekster was het een evidentie dat men mocht vermoeden dat hij op basis van vonnis, leeftijd en maatschappelijke functie, mocht vermoeden dat hij over een voldoende huisvesting beschikte.

Op basis van het attest van het CM kon toch ook vastgesteld worden dat verzoekster toch een aanzienlijke periode als persoon ten laste van haar echtgenoot, gekend was, hetgeen toch een samenleven op hetzelfde adres inhield.

Minstens bestond hier dan aanleiding om te melden dat men, ondanks de eerdere beslissing van de rechtbank te Kortrijk, opnieuw volledige info wou bekomen.

Of dat bijvoorbeeld het rijksregister zou worden geraadpleegd om resterende vragen te zien beantwoord.

Zoals de raadsman van verzoekster bijvoorbeeld deed (de stukken 11,12 en 20). De echtgenoot van verzoekster woont onafgebroken op hetzelfde adres (de woning is zijn eigendom).

12. In de bestreden beslissing werd geen rekening gehouden met het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Kortrijk.

Bijkomend werd zelfs geen acht geslagen op het bij gebrachte bewijs dat verzoekster tot 2017 als persoon ten laste stond van haar echtgenoot.

Er kan geen reden bedacht worden waarom verzoekster niet opnieuw in aanmerking zou komen voor die verzekering, eenmaal zij terug naar België zou mogen komen; het staat buiten discussie dat het huwelijk nog geldig is (zie opnieuw stuk 3 waar melding gemaakt wordt van het huwelijk maar niet van een echtscheiding).

De medewerking van de echtgenoot van verzoekster met de procedure blijkt uit de vele e-mails en het bijbrengen van de gevraagde stukken.

De opmerking dat een stand van rekeningen een momentopname is, staat niet in relatie tot de bedragen op de rekening en had dan minstens aanleiding moeten geven tot een vraag tot toelichting.

13. Ter verduidelijking van de al geleverde bewijzen, kan verzoekster nog de volgende stukken bijbrengen die aantonen dat haar visumaanvraag gegrond was en dat haar vraag niet zorgvuldig werd ontmoet.

De echtgenoot van verzoeker is gepensioneerd ambtenaar en hij is eigenaar van een eigen woning (daarnaast is hij deelgerechtigd in een appartement (met garage) op de Zeedijk in De Panne en woning (...) te Roeselare).

Dat bewijs wordt geleverd door het bijbrengen van de informatie die de overheid bijhoudt via My Minfin (stuk 10).

De woning is een zeer ruim handelshuis met woongelegenheden (stukken 11).

De echtgenoot van verzoeker is nog steeds op dat adres ingeschreven (stuk 12).

De echtgenoot van verzoekster is vastbenoemd ambtenaar (stuk 13- print van de prikklok waaruit blijkt dat de heer L. S. (...) in die functie geregistreerd is van 2011 tot 2035...).

Volledigheidshalve kan verzoekster ook verwijzen naar een print van "my pension", zoals bezorgd door haar echtgenoot (stuk 14). Hij brengt ook een tewerkstellingsattest bij (stuk 17).

Verzoekster kan ook de aangifte in de personenbelasting van haar echtgenoot bijbrengen (stuk 15). Het CM heeft het statuut als persoon ten laste enkel geschorst tot na terugkomst van verzoekster naar België en bevestiging dat nergens wordt tewerkgesteld (stuk 16).

Bijkomend heeft verzoeker ook nog een hospitalisatieverzekering bij de stad Brugge, waar zijn echtgenote mee van geniet wanneer ze bij hem verblijft.

14. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster meent dat dit laatste niet het geval was.

De overheid is met name niet uitgegaan van de feitelijke gegevens omdat zij het huwelijk van verzoekster volledig buiten de beoordeling heeft gehouden.

Daarbij werd dan noch rekening gehouden met het ambtenarenstatuut van de echtgenoot van verzoekster, het bestaan van zijn vaste woonplaats, zijn vaststaande socialezekerheidsrechten die gedeeld worden met zijn echtgenote.

Het ambtenarenstatuut heeft, in tegenstelling tot een contractuele tewerkstelling kenmerken van een grotere vastheid van betrekking en een gunstige pensioensituatie.

Het attest van het CM (stuk 10) en het vonnis van de rechtbank van Kortrijk (stuk 2) - met alle bepalingen, daarin opgenomen, werd volledig genegeerd.

De combinatie van de feiten: statuut van ambtenaar en het bestaan van een huwelijk, impliceren een recht op verzekering.

Als het anders zou zijn, dan dient men aan te geven in welke situatie de echtgenote van een ambtenaar niet minstens als persoon ten laste zou kunnen beschouwd worden en niet zou genieten van de ziekteverzekering.

15. Zelfs op grond van de voorgelegde stukken kon niet in redelijkheid tot de afwijzing van de visumaanvraag gekomen worden, zeker niet zonder bijkomend onderzoek of vraagstelling.

Verzoekster meent dat zij hiermee aantoont dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, minstens dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit afleidt onredelijk zijn.

Het gaat niet op om om vragen te stellen naar bewijsmiddelen, om dan na voorlegging van het bewijs van het bestaan van een belangrijk bedrag aan spaargelden, te gaan voorhouden dat dit een momentopname is.

Dat is altijd het geval omdat iemand kan opgelicht of bestolen worden, een verkeerde belegging kan doen.

Dan dient de vraagstelling naar bestaansmiddelen op een dusdanige manier te gebeuren dat het antwoord ook nuttig kan zijn voor de vraagsteller.

16. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, wat inhoudt dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen." (uit C. ADAM, M. MILOJKOVIC, e.a. "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de vreemdelingenrechtcontentieux", biz. 157, in "10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming", 2017, Brugge, die Keure).

De gebrekkige draagkracht van de motivering is in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht, doch het onderscheid met het afdoende karakter van de motivering (die een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht) is niet eenvoudig te maken (zie opnieuw blz. 157 uit het boek "10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming").

Bijgevolg roept verzoekster de schending in van de materiële motiveringsplicht in (in hoofdorde), en de schending van de formele motiveringsplicht in ondergeschikte orde.

Het voorleggen van het vonnis van de rechtbank te Kortrijk werd niet bij de beoordeling betrokken en dat had ook tot gevolg dat de beoordeling van de andere, voorgelegde stukken, niet in hun context werden beoordeeld.

17. Verder werd uitdrukkelijk verwezen naar de eerdere visumaanvraag.

Op het applicatie visum formulier wordt de vraag gesteld naar het vorige visum nummer.

Logisch dat men dan veronderstelt dat de overheid reeds over alle noodzakelijke gegevens beschikt. Zie de stukken 18 en 19 met de vermelding:

"26. Schengen visas issued during the past three years

No

- *Yes. Date(s) of validity from 22/04/2009 to 22/07/2009 BELGIUM BNL9572786"*

Zo de overheid het nuttig acht om de vraag te stellen naar een eerdere visumaanvraag, dan mag verzoekster (en haar echtgenoot) vermoeden dat die info met een bepaalde bedoeling werd gevraagd en dat vertrokken zou worden van die info en hoogstens om een actualisatie zou worden gevraagd."

3.1.1. De formele motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte van haar beslissingen de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de genomen beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze genomen is. Hieraan is *in casu* voldaan. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekster zich niet kan beroepen op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omdat de Belgische onderdaan niet heeft aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt; er werd immers enkel een afschrift van rekeningstanden voorgelegd, dit is een momentopname die geen garantie biedt op toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Daarnaast wordt de aanvraag eveneens geweigerd omdat de Belgische onderdaan geen bewijs voorlegt dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt en omdat hij evenmin een bewijs voorlegt dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid te herbergen.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de geboden motieven van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane

feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekster diende een aanvraag in voor afgifte van een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. Er blijkt niet dat deze laatste, voorafgaand van de aanvraag, gebruik heeft gemaakt van zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Unie. In deze situatie gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. (...)”

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)

De voorwaarden dat de familieleden moeten aantonen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dat de Belg beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid te herbergen en dat de Belg beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, vormen duidelijk cumulatieve voorwaarden. Bovendien blijkt uit de bewoordingen van artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet dat de bewijslast volkomen bij de aanvrager, met name het derdelands familielid van een Belg, zelf ligt. Wanneer één van de voormelde bewijzen niet wordt geleverd, volstaat dit bijgevolg om het gevraagde visum lang verblijf of de gevraagde verblijfsvergunning te weigeren.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde onder meer het volgende vastgesteld:

“De Belgische onderdaan legt geen bewijs voor dat hij/zij beschikt over behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

(...)”

De verzoekster betoogt hieromtrent dat het evident was dat men op basis van het vonnis van de rechtbank te Kortrijk en op basis van de leeftijd en de maatschappelijke functie van haar echtgenoot, kon vermoeden dat hij over een voldoende huisvesting beschikt. De verzoekster meent dat men haar

diende te melden dat de verweerder, ondanks de eerdere beslissing van de rechtbank van Kortrijk, opnieuw de volledige informatie wou verkrijgen. De verzoekster werpt ook op dat het rijksregister geraadpleegd kon worden om de resterende vragen te beantwoorden. Zij geeft mee dat haar echtgenoot onafgebroken op hetzelfde adres woont en dat de woning zijn eigendom is.

De verzoekster verliest echter uit het oog dat de bewijslast overeenkomstig artikel van artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet volkomen op haar zelf rust. Het komt aan de verweerder toe om de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen, maar het is niet zijn taak, noch plicht om de leemtes in de bewijsvoering van de verzoekster te gaan opvullen door zelf opzoeken te doen in het rijksregister. Evenmin is de verweerder ertoe gehouden om de verzoekster uit te nodigen om de leemtes in haar aanvraag aan te vullen of om bijkomend onderzoek te voeren.

De verzoekster kan voorts niet worden bijgetreden waar zij ervan overtuigd is dat uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk blijkt dat zij aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voldoet. De verzoekster doelt op het vonnis van 18 februari 2010 van de rechtbank van eerste aanleg van het arrondissement Kortrijk, provincie West-Vlaanderen, zesde kamer, waarbij de rechter de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 25 augustus 2009 ongegrond verklaart en erkenning verleent aan het huwelijk van de verzoekster en dhr. L.S. (inventaris verzoekschrift, stuk 2). Hoewel in dit vonnis wordt uiteengezet dat dhr. L.S. *“systeemanalyst-programmeur / verantwoordelijke netwerken is bij de stad Brugge”* en *“de belastingsaangifte inkomsten 2007 (wordt) neergelegd om aan te tonen dat de financiële toestand van eerste verzoeker niet precair is”*, blijkt hoe dan ook niet dat in dit vonnis wordt vastgesteld dat de verzoekster aantoonde dat haar echtgenoot beschikt over voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Daarenboven was dit vonnis op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds bijna een decennium oud en kan niet zonder meer worden aangenomen dat er in het afgelopen decennium geen veranderingen zouden hebben plaatsgevonden.

Daarnaast voert de verzoekster nog aan dat zij nog een aantal andere stukken kan bijbrengen die aantonen dat haar visumaanvraag gegrond was en dat haar aanvraag niet zorgvuldig werd onderzocht. Zij licht toe dat haar echtgenoot eigenaar is van een eigen woning (een zeer ruim handelshuis met woongelegenheden) en hij deelgerechtigd is in een appartement op de zeedijk en in nog een andere woning. De verzoekster voegt hieromtrent informatie van *“My Minfin”* toe aan het verzoekschrift (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 10).

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster de uitprint van *“My Minfin”* van haar echtgenoot en de uitprint van *‘google streetview’* (zie stukkenbundel van de verzoekster, respectievelijk stuk 10 en 11) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekster zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsbare feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde uitprint van *“My Minfin”* en de uitprint van *‘google streetview’* (zie stukkenbundel van de verzoekster, respectievelijk stuk 10 en 11) kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in de onderhavige procedure.

Het staat de verzoekster overigens vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij meent dat zij haar aanvraag beter kan onderbouwen.

Verder voert de verzoekster aan dat haar werd gevraagd of zij al eerder een visumaanvraag had ingediend. Er werd dan ook vermeld dat zij in de laatste drie jaar geen visumaanvraag had ingediend en zij in het verleden een Schengenvisum had dat geldig was van 22 april 2009 tot 22 juli 2009. De verzoekster betoogt dat zij en haar echtgenoot, indien de overheid het nuttig acht om haar te vragen naar eerdere visumaanvragen, konden vermoeden dat die informatie met een bepaalde bedoeling werd

gevraagd en dat de informatie van de vorige visumaanvraag dus bij haar dossier zou worden betrokken zodat haar hoogstens om een actualisatie zou worden gevraagd.

Deze kritiek is ongegrond. Het weze herhaald dat de bewijslast overeenkomstig artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet volledig op verzoeksters schouders rust. De verweerder diende de leemtes in de bewijsvoering niet op te vullen en hij diende dan ook niet zelf op zoek te gaan naar stukken die in eventuele vorige procedures werden neergelegd. Daarenboven was verzoeksters eerdere visum, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, eveneens ruim een decennium oud en kan niet zonder meer worden aangenomen dat de toen voorgelegde informatie nog actueel is. De loutere verwachting van de verzoekster en haar echtgenoot dat er enkel een actualisatie zou worden gevraagd en dat de verweerder zelf zou onderzoeken welke dienstige stukken er in een tien jaar oude procedure werden neergelegd, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

De verzoekster toont derhalve niet aan dat de gemachtigde, rekening houdende met de stukken die door de verzoekster in het kader van haar visumaanvraag van 18 december 2019 werden voorgelegd, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat: *“(d)e Belgische onderdaan (...) geen bewijs voor(legt) dat hij/zij beschikt over behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.”*

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op drie afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen schragen, met name 1) dat de *“Belgische onderdaan (...) niet (heeft) aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2”*, 2) dat de *“Belgische onderdaan (...) geen bewijs voor(legt) dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt”* en 3) dat de *“Belgische onderdaan (...) geen bewijs voor(legt) dat hij/zij beschikt over behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.”* Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit wat hiervoor werd uiteengezet en uit wat hierna bij de bespreking van het tweede middel wordt uiteengezet, blijkt dat de verzoekster er niet in geslaagd is om het derde motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoekster geen belang bij haar kritiek op het eerste en het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze overtuigende grieven kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.1.3. Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“18. Minstens eist de zorgvuldigheidsverplichting om bij twijfel (of vaststelling dat er bij de bewijsleveringsplicht misverstanden kunnen leven) een summier bijkomend onderzoek te doen dan wel om bijkomende informatie te vragen.

Verzoekster had, samen met haar echtgenoot, bij haar aanvraag voor een visum, verwezen naar het eerder (in 2009) bekomen visum.

Verzoekster en haar echtgenoot verkeerden dus in de mening (gezien er naar vroeger toegekende visa werd verwezen in het voorgedrukt formulier) dat er ook rekening met die info zou worden gehouden en dat enkel een update diende te gebeuren.

De specifieke (en enigszins uitzonderlijke) omstandigheden van een visumaanvraag van verzoekster (uitgaande van een persoon die al meer dan 10 jaar gehuwd was en al meer dan 7 jaar in België had samengewoond met haar echtgenoot, eerder reeds een visum had bekomen na onderzoek van dezelfde gegevens, over een F+ kaart beschikte voor de periode 2009-2019 en al geruime tijd procedures had doorlopen die louter administratief waren af geblokt- aanvraag visum C i.p.v. D), wettigden een verdere

vraagstelling of bijkomend eigen onderzoek, eerder dan een afwijzing op de (op zich reeds) twijfelachtige gronden.

Minstens had de overheid moeten waarschuwen dat de vraag naar een eerdere visumaanvraag niet impliceerde dat rekening zou gehouden worden met de eerder ingewonnen informatie.

19. Op de website VFS die Visa applicaties behandelt voor de Belgische ambassade in Abidjan, <https://www.vfsglobal.com/Belgium/Ivorycoast/how-to-apply.html>

staat te lezen:

HOW TO APPLY

VISA APPLYING PROCESS

- As of 02 February 2020 travelers will be able to submit their visa applications up to 6 months ahead of the scheduled departure date. Seafarers can apply up to 9 months in advance.
- To avoid any disappointment, applicants are advised to submit their complete files at least three working weeks before the intended date of departure.

All applicants will submit their applications to VFS Application Centre with the following exceptions

- o Holders of Diplomatic and service passports.
- o Students with a grant from Belgium Authorities and Universities or European agencies

But only on working Mondays.

Except

If they voluntarily opt or prefer to submit at the VFS Visa Application Centre, in which case service charges must be borne by the applicant and paid at the Centre only.

Interviews

Submission at any Visa Application Centre does not foreclose the possibility of an interview. All students will undergo an interview at the Belgian Embassy after the introduction of the visa application at VFS. An applicant may be invited by the Embassy if the need arises to do so.

Verzoekster is op de ambassade overigens ook verschillende maken ondervraagd geworden zonder dat die informatie terug te vinden is in het dossier.

Minstens blijkt dan uit het dossier dat men geen gebruik gemaakt van de nochtans bestaande mogelijkheden zodat het later (in deze procedure) nog bijbrengen van aanvullende informatie (steeds makkelijk ter beschikking en onveranderlijk in de tijd), niet ten kwade van verzoekster kan geduid worden."

3.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De kern van het betoog van de verzoekster is dat de verweerder bijkomend onderzoek of bijkomende informatie had moeten opvragen vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Volgens de verzoekster vereist de zorgvuldigheidsplicht dat bij twijfel of bij de vaststelling dat er misverstanden "kunnen leven" dat de verwerende partij een summier, bijkomend, onderzoek voert, dan wel bijkomende informatie opvraagt. De verzoekster wijst er verder op dat zij in haar visumaanvraag had verwezen naar het visum dat zij in 2009 had bekomen. De verzoekster meende dat er ook met de informatie in het kader van haar vorige visumaanvraag rekening zou worden gehouden en zij enkel een *update* diende te

verstrekken. De verzoekster meende dat de overheid haar minstens had moeten waarschuwen dat de vraag naar een eerdere visumaanvraag niet impliceerde dat rekening zou worden gehouden met de eerder ingewonnen informatie. De verzoekster brengt tevens aan dat haar bijzondere situatie (zij is reeds meer dan 10 jaar gehuwd, heeft meer dan 7 jaar in België heeft samengewoond met haar echtgenoot, heeft eerder al een visum gekregen na onderzoek van dezelfde gegevens, heeft over een F+-kaart beschikt en had al geruime tijd procedures doorlopen die louter administratief werden afgeblokt) een verdere vraagstelling of bijkomend onderzoek wettigden.

De verzoekster kan hierin niet worden bijgetreden. Het weze herhaald dat overeenkomstig artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet de bewijslast op haar schouders rust. Het komt aan de verweerder toe om de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Het is niet de taak van de verweerder om de verzoekster uit te nodigen om de leemtes in haar aanvraag aan te vullen of om zelf op zoek te gaan naar de ontbrekende documenten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt weliswaar in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch met dien verstande dat de aanvrager van een (verblijfs-)vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Zoals hierboven weergegeven, blijkt uit de toepasselijke bepalingen dat de bewijslast ter zake bij de verzoekster zelf ligt. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekster aldus evenzeer toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van haar aanvraag. Zij diende dus zelf het nodige te doen om voldoende bewijskrachtige documenten voor te leggen. Aan de gemachtigde kan het zodoende niet worden verweten dat hij enkel de voorgelegde stukken heeft afgetoetst aan de door de wet bepaalde vereiste en dat hij geen bijkomende bewijzen heeft opgevraagd bij de verzoekster of elders.

Doorheen haar betoog verwijst de verzoekster ook naar haar visumaanvraag van 28 oktober 2008 en de beslissing van 14 april 2009 waarbij deze visumaanvraag werd toegestaan. Deze visumaanvraag en de beslissing waarbij het visum werd toegestaan, dateren van ruim tien jaar voor de visumaanvraag van 18 december 2019, die met de huidige bestreden beslissing van 25 mei 2020 werd afgewezen. Het is niet omdat de verzoekster ruim een decennium geleden aan de daartoe vereiste voorwaarden voor gezinsherenging met haar Belgische echtgenoot voldeed, dat zij thans in het kader van een nieuwe visumaanvraag niet langer dient aan te tonen dat zij aan de vereisten van artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet voldoet, of dat zonder meer moet worden aangenomen dat wat toen gold thans ook onverkort geldt. Het komt de verzoekster in tegendeel opnieuw toe om aan te tonen dat zij aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet voor gezinsherenging met haar Belgische echtgenoot voldoet.

De verzoekster voert nog aan op dat zij op de ambassade verschillende malen werd ondervraagd zonder dat die informatie terug te vinden is in het dossier. Daargelaten de vraag of de verzoekster verschillende malen werd ondervraagd in het kader van de voorliggende visumaanvraag nu zij haar betoog op geen enkele wijze staft met een begin van bewijs, wordt erop gewezen dat zij niet aantoonde dat zij hierbij stavingsstukken heeft voorgelegd die niet bij de beoordeling van de visumaanvraag werden betrokken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE